

negte disse Præster med stik modsatte Anstuelser Befordring, og jeg vilde ogsaa anse det for urigtigt, om den ærede Minister vilde gjøre det. Men saa er det, jeg tillader mig at henlede Opmærksomheden paa, at den Præst, som jeg talte om forleden Dag, i et andet kirkeligt Spørgsmaal, nemlig med Hensyn til Skriftens Autoritet, havde en noget anden Opfattelse, end andre Præster havde. Hvorfor mon saa Kirkeraadet og den ærede Minister vare saa strenge mod den Præst, fordi han i det Spørgsmaal, som slet ikke var af større Betydning end det, der her foreligger, havde en anden Mening end nogle andre Præster? Det var det Andet, jeg vilde gjøre Thinget og den ærede Minister opmærksom paa, at der forekommer mig at være en Modsigelse mellem disse to Fremgangsmaader. Hvad selve det Svar angaar, som den ærede Minister gav, tror jeg, at det, fra et folkekirkeligt Standpunkt betragtet, er rigtigt, men jeg veed ikke, om ærede Medlemmer lagde Mærke til, at der alligevel var noget høist Mærkeligt i Ministerens Svar. Det skal jeg imidlertid senere komme til og her foreløbig kun bemærke, at den Smødetommen, den ærede Minister viste overfor den ærede Forespørger, tror jeg, er folkekirkelig berettiget. Sagen er nemlig, at Folketirken maa lade sine Døre staa aabne; den er vistnok ikke berettiget til at lukke Døren for Noget. Der er i denne Henseende selvfølgelig en betydelig Forskjel paa Folketirken og de andre anerkjendte Trossamfund, og den kjøbenhavnske Sognepræst gjør sig vistnok skyldig i en Feiltagelse, naar han mener, at derjom andre anerkjendte Trossamfund have Lov til at lade være at døbe Folks Børn, naar disse Folt ikke høre til Samfundet, saa maa Folketirken have den samme Ret. Det er vistnok en Feiltagelse, thi de andre Trossamfund ere private, og ligesom private Folt have selvfølgelig ogsaa private Trossamfund Lov til at lukke Døren for hvem, de ville, men Folketirken, som er en offentlig Institution, der støttes af Staten, har vistnok ikke Lov til at lukke Døren for Noget. Men jeg kommer nu til det, som slog mig ved Ministerens Svar, og som jeg forresten saa overmaade godt forstod. Jeg kan ikke sige Andet, end at jeg fik en vis Ubehødighed for den ærede Minister, netop fordi han gav Svaret den Form. Just fordi jeg selv har været Præst, kan jeg godt forstaa, hvorledes den ærede Minister er kommet dertil. Sagen er nemlig den, at efter at den ærede Minister havde gjort opmærksom paa, at den kirkelige Autoritet, til hvilken han havde henvendt sig, nemlig Sjællands Biskop, havde

stillet sig paa samme Standpunkt som Forespørgeren, at altsaa den kirkelige Autoritet gav Forespørgeren Ret og hævdede som Kirkens Tradition, at Børn som de omtalte skulle døbes, og efter at Ministeren derpaa var kommen med sin juridiske Autoritet, nemlig Justitsministeren, som ogsaa gav Forespørgeren Ret, saa skulde man jo efter disse Præmisser have ventet, at Ministeren havde givet et ganske bestemt Svar paa Forespørgselen. Men det gjorde den ærede Minister ikke, og jeg forstaaer saa godt, hvorfor han ikke gjorde det. Da den ærede Minister var hørt op med disse verdslige og geistlige Autoriteter, som begge stode paa Forespørgerens Side, saa var det, ligesom Ministeren saae en Afgrund aabne sig foran sig, men den ærede Minister betænkte sig paa at springe deri; og jeg forstaaer meget godt og paafjønner forsaavidt, at han betænkte sig derpaa. Hvad var det nemlig, som gjorde Ministeren betænkelig? Det var det, at han vidste, at naar han her havde sagt, at han vilde give Præsterne et bestemt Tilhold om, at de ubetinget skulde døbe alle de Børn, saa vilde han derved komme til at volde særlig de kjøbenhavnske Præster en hel Mængde Ubehag og stille dem overfor overordentlig vanskelige Tilfælde. Det er meget rigtigt, hvad den ærede Minister ogsaa gjorde opmærksom paa, at der kan være Tilfælde, hvor ingen Præst vilde tage i Betænkning at døbe et Barn, selv om Forældrene ere viede borgerlig. Der kan nemlig være Folt, som ikke høre til noget bestemt Trossamfund, men dog ere religiøse Mennesker. Der kan være religiøse Gneboere, Mennesker, som af en eller anden Grund have taget Forargelse af Folketirken og derfor ikke gjerne ville have Noget med den at gjøre, men som paa den anden Side ikke føle sig kaldede til at slutte sig til noget andet Trossamfund, fordi der ogsaa i disse kan være Noget iveten, og som derfor slet ikke slutte sig til noget Samfund. Der er ingen Tvivl om, at disse religiøse Gneboere ville i Fremtiden blive ikke saa lidet forøgede, og det er ikke noget daarligt Tegns paa Religiositet. Naar nu altsaa den Slags Forældre komme til en Præst, vil Præsten under disse Forhold, selv om det kun er Tilfældet med den ene Part, f. Ex. med Moderen, som den ærede Minister gjorde opmærksom paa, aldrig betænke sig paa at døbe et Barn af saadanne Forældre. Men det er ganske sikkert, deri er jeg ogsaa enig med den ærede Minister; at mangfoldige Mennesker, som lade sig borgerlig vie og bagefter komme og forlange at faae deres Børn døbte, om de ogsaa maatte kunne være meget hæderlige og respectable